

Eelotsuse küsimused

1. Kas määruse nr 261/2004⁽¹⁾ artikli 7 lõike 1 punktis b ette nähtud 400 euro eesmärk on hüvitada peamiselt varaline kahju, samas kui mittevaralist kahju tuleb hinnata artikli 12 alusel, või hõlmab artikli 7 lõike 1 punkt b peamiselt mittevaralist kahju ja varalise kahju suhtes kohaldatakse artikli 12 sätteid?
2. Kas artikli 7 lõike 1 punktis b ette nähtud 400 eurot ületav saamata jäänud töötasu on hõlmatud artiklis 12 osutatud *lisahüvitise* mõistega?
3. Artikli 12 [lõike 1] teises lauses on sätestatud, et „[k]äesoleva määruse alusel antud hüvitis võidakse sellisest lisahüvitisest maha arvata“. Kas määruse seda artiklit tuleb mõista nii, et see annab artikli 7 lõike 1 punkti b alusel makstud rahasumma lisahüvitisest mahaarvamiseks siseriiklikule kohtule kaalutusõiguse või on selline mahaarvamine kohustuslik?
4. Juhul, kui rahasumma mahaarvamine ei ole kohustuslik, siis milliste tegurite alusel otsustab siseriiklik kohus, kas artikli 7 lõike 1 punktis b nimetatud rahasumma tuleb lisahüvitisest maha arvata?
5. Kas töötasu maksmata jätmisest tulenevat kahju, mis on tingitud asjaolust, et töötaja ei saanud tööle ilmuda teekonna muutmise tõttu hilinenult sihtpunkti saabumise pärast, tuleb hinnata artiklis 8 või artiklis 12 koostoimes artikliga 4 sätestatud kohustuste täitmise seisukohast?
6. Kas lennuettevõtja kohustus vastavalt määruse nr 261/2004 artikli 4 lõikele 3 ja artiklile 8 abistada tähendab, et reisija on täielikult informeeritud kõikidest teekonna muutmise võimalustest, nagu on ette nähtud määruse artikli 8 lõike 1 punktide a, b ja c alusel?
7. Kellel lasub vastavalt määruse nr 261/2004 artiklile 8 tõendamiskohustus, et teekonda muudeti nii kiiresti kui võimalik?
8. Kas määrus paneb reisijatele kohustuse otsida sihtkohta teisi lende ja paluda lennuettevõtetal nendele lendudele vabu kohti või peab lennuettevõtja omal algatusel otsima sobivaimat võimalust reisija sihtkohta vedamiseks?
9. Kas reisijatele tekitatud kahju kindlaks määramisel on oluline asjaolu, et nad on nõustunud lennuettevõtja ettepanekuga pakkuda neile lendu 11. septembril 2016, kuigi nad võisid ette näha, et neile ei maksta töölt puudunud aja eest tasu?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määrus (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91 (ELT 2004, L 46, lk 1; ELT eriväljaanne 07/08, lk 10).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landesgericht Salzburg (Austria) 31. mail 2018 – Barbara Rust-Hackner versus Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

(Kohtuasi C-355/18)

(2018/C 294/28)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landesgericht Salzburg

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Barbara Rust-Hackner

Kostja: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 90/619/EMÜ (teine elukindlustusdirektiiv) ⁽¹⁾ artikli 15 lõiget 1, mida on muudetud direktiiviga 92/96/EMÜ (kolmas elukindlustusdirektiiv) ⁽²⁾ tuleb koostoimes direktiivi 92/96/EMÜ artikliga 31 tõlgendada nii, et teade lepingust taganemise võimaluse kohta peab sisaldama ka viidet sellele, et taganemisavaldus on vormivaba?
2. Kas ka pärast elukindlustuslepingu lõppemist ülesütlemisega (ja tagasiostmist) võib kindlustusvõtja lepingust taganeda põhjendusega, et teavitamine taganemisõigusest oli ekslik?

⁽¹⁾ Nõukogu 8. novembri 1990. aasta direktiiv 90/619/EMÜ otse elukindlustusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega nähakse ette sätted teenuste osutamise vabaduse tegeliku kasutamise hõlbustamiseks ja muudetakse direktiivi 79/267/EMÜ (EÜT 1990, L 330, lk 50).

⁽²⁾ Nõukogu 10. novembri 1992. aasta direktiiv 92/96/EMÜ otse elukindlustustegevusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega muudetakse direktiive 79/267/EMÜ ja 90/619/EMÜ (kolmas elukindlustusdirektiiv) (EÜT 1992, L 360, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landesgericht Salzburg (Austria) 31. mail 2018 – Christian Gmoser versus Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

(Kohtuasi C-356/18)

(2018/C 294/29)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landesgericht Salzburg

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Christian Gmoser

Kostja: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 90/619/EMÜ (teine elukindlustusdirektiiv) ⁽¹⁾ artikli 15 lõiget 1, mida on muudetud direktiiviga 92/96/EMÜ (kolmas elukindlustusdirektiiv) ⁽²⁾ tuleb koostoimes direktiivi 92/96/EMÜ artikliga 31 tõlgendada nii, et teade lepingust taganemise võimaluse kohta peab sisaldama ka viidet sellele, et taganemisavaldus on vormivaba?
2. Kas ka pärast elukindlustuslepingu lõppemist ülesütlemisega (ja tagasiostmist) võib kindlustusvõtja lepingust taganeda põhjendusega, et teavitamine taganemisõigusest oli ekslik?

⁽¹⁾ Nõukogu 8. novembri 1990. aasta direktiiv 90/619/EMÜ otse elukindlustusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega nähakse ette sätted teenuste osutamise vabaduse tegeliku kasutamise hõlbustamiseks ja muudetakse direktiivi 79/267/EMÜ (EÜT 1990, L 330, lk 50).

⁽²⁾ Nõukogu 10. novembri 1992. aasta direktiiv 92/96/EMÜ otse elukindlustustegevusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega muudetakse direktiive 79/267/EMÜ ja 90/619/EMÜ (kolmas elukindlustusdirektiiv) (EÜT 1992 L 360, lk 1).
